

Kursus i graduering af perler

Lektion 1. Perlernes historie

De gamle tider

Det er svært at vide, hvor langt tilbage i tiden man har værdpris perler. Men én ting er sikkert – perler har eksisteret længere end mennesket, i det mindste i den nuværende situation. Det bedste eksempel er den sedimentære klippesten i Texas Hill Country, hvor man har fundet østersskaller, der var indlagt i fossile sedimenter fra kridttiden, for ca. 100 millioner år siden. Da de første naturperler er et resultat af en intrusion, der er kommet ind i østersskallen uden menneskets hjælp, kan det kun formodes, at disse forhistoriske østers også producerede deres egne perler så mange millioner år siden.

Men problemet er selvfølgelig, hvad en perle er værd, når der ikke er nogen til at vurdere den? Faktisk var disse gamle østers et resultat af et irriterende, der kom ind i østersskallen. Så i stedet for at være en ting af værdi og skønhed, så var perlen rent faktisk resultatet af nogen, som kunne være en splint i fingeren, i det mindste for østersen.

Så perlerne måtte vente med at komme ind i gruppen af ædelsten, indtil mennesket fandt perlerne og værdsatte dem.

De første mennesker, der fandt perler, menes at være fiskere langs Indiens og Fjernøstens kyster. Disse grupper af fiskerinomader gravede østers op af det lave vand og åbnede dem til en lækker måltid. Og ind i mellem fandt en af dem en smuk skinnende perle inden i og betragtede det som værende en gave fra guderne, hvorved der skabtes et af de første virkelige ædelstensmarkeder, da de begyndte at bruge perler til handel baseret på perlernes sjældenhed og skønhed.

Fra tiden før Kristus til tiden efter.

For at kunne forstå at værdsætte perler i tiden 2500 før Kristus til det sene 19. århundrede skal man huske, at alle perler, der eksisterede, var naturlige. Alle perler var skabt ved, at et fremmedlegeme kom ind i østersen og forårsagede, at østersen dækkede det med perlemor. Hvilket betyder, at enhver perle var meget, meget sjælden. Læg skønhed sammen med sjældenhed – og man får værdi. Så meget, at faktisk kun de meget, meget rige havde råd til selv en enkelt perle-ørering.

De vigtigste kilder til disse perler var farvandet i den Persiske Golf, de lavvandede farvande ud for det nuværende Sri Lanka, det Indiske Ocean og det Japanske Hav. Disse områder havde ikke blot en stor bestand af østers, men havde tillige den vandtemperatur og de sæsoner, der gjorde det muligt for østersbestanden at bruge år på at producere disse naturlige perler.

De andre kilder til naturlige perler var de floder og søer, der indeholdt forskellige typer af muslinger, der producerer naturlige ferskvandsperler. Og mens disse også var meget sjældne, så kunne de ikke konkurrere med størrelsen og skønheden af de saltvandsperler, der blev fundet i de ovenstående områder.

Der fortælles mange historier om værdien af perler op igennem århundrederne af historie. De omhandler alle en konge eller dronning, en regent eller en general, der brugte perlernes værdi til at sikre sig et kongerige, oprette en hær, eller mange andre handlinger, der krævede en stor investering. Perler anses for at have en så høj værdi, at selv et lille par øreringe var uden for den almindelige persons rækkevidde. Der blev betalt tributter fra et land til et andet i form af perler. Løsepenge blev betalt med perler. Og selv religiøse tekster i Bibelen, Koranen og andre store religioner omtaler, at Himmelen var beklædt med perler, eller at der blev givet perler som gave til de personer, der kom til "Perleporten".

Os i perioden for kulturperler kan ikke helt forstå værdien af datidens perler. Primært fordi vi ikke forstår, hvor sjældent det var at finde en naturperle og især at kunne finde et matchende sæt eller selv et matchende streng af naturperler. De var så sjældne og dyre, at igennem tiderne er perler blevet anset for at være den genstand, som kun konger havde råd til.

Måske spørger du, hvor er alle disse naturperler blevet af. De perlehalskæder, der blev båret af Kleopatra, Persiens konger og Indiens kongelige. Vi kan nemt finde de historiske ædelsten fra samme perioder. Hope-diamanten, Den Sorte Prins's rubin, de colombianske smaragder i Topkapi-dolken og forskellige historiske ædelsten, der har prydet de kongelige i hundredevis af år. Men hvor er alle de perler, der omtales i så mange gamle skrifter?

Sandheden er, at perler har deres egen levetid. Ulig ædelsten, som f.eks. diamanter, rubiner og smaragder, er perler noget, der er skabt organisk i en østers. Og på grund af deres struktur så har en perle en levetid på ca. 150 år. Hvilket betyder, at vi kan se nogle af disse perler fra måske så sent som 1850'erne, men ud over at perlen selv vil begynde nedbrydes og forringes til et punkt, hvor den skaller af og forvitre. Hvilket skaber en situation, hvor vi kan læse om de fantastiske kjoler broderet med perler båret af romerne, og i nogle tilfælde kan se gamle perlesmykker på et museum, men stort set alle disse perler fra gamle smykker er for længst forvitret på grund af den kalciumkarbonat, hvorfra de stammede. Men vi foregriber begivenhedernes gang her. Vi er nu kommet til det meget tidlige 1900, hvor en mand ved navn Kokichi Mikimoto står foran at ændre verdenen af perler for altid.

Tidsalderen for kulturperler

Der var faktisk flere aktører involveret i udviklingen af kulturperler. Navne som f.eks. Nishikawa, Mise og Alverdes. Men det er rent faktisk den person med den bedste markedsføringsorganisation, der får æren (kan I huske, at Tesla opfandt radioen, men det er Marconi, som bliver husket for det).

Under alle omstændigheder var der mange forsøg, nogle af dem vellykkede og andre ikke, på dette tidspunkt, hvor hr. Mikimoto arbejdede med sin proces for dyrkning af perler. Og mens vi vil komme nærmere ind på denne proces i en senere lektion, så bør man bemærke, at det var hr. Mikimoto, der ikke blot gjorde processen med fremstilling af kulturperler perfekt, men også virkeliggjorde processen med en markedsføringsplan, der virkede.

Det, som Kokichi Mikimoto gjorde, var at finde en metode til kunstigt at indføre et lille fremmedelement (vi skal tale om detaljerne senere) på lige netop det rigtige sted inden i en østers, således at det (1) ikke dræber østersen, men (2) irriterer østersen nok til, at den dækker den med perlemor, og (3) bliver i østersen længe nok til, at den bliver stor nok til at være en perle.

Nå, men det var meget lettere sagt end gjort. Det Japanske Hav har årstider, der krævede, at østerserne skulle flyttes i vintermånederne, da vandet blev for koldt. Og østerserne skulle beskyttes mod parasitter for at sikre, at de levede længe nok til at fremstille kulturperlen. Alle disse problemer skulle løses, inden man kunne få en kommercielt levedygtig kilde af kulturperler.

Og husk at de tre karaktertræk ved ædelstensmaterialer: Skønhed, holdbarhed og tilgængelighed.

Hr. Mikimoto havde skønhed. Han havde holdbarheden, bevist ved århundreders brug af perler. Hvad han ikke havde, var tilgængelighed, produkter nok til at skabe et marked for kulturperler.

For at kunne forstå processen går vi videre til næste lektion og ser nærmere på de processer, der indgår i at fremstille en kulturperle.